

Становище

от проф. дфн Амелия Личева, Катедра „Теория на литературата“,

Софийски университет

за дисертацията на Радея Гешева „Език и памет в проекта *Écriture
féminine*

(романите на Наталия Гинзбург, Дача Мараини и Елена Феранте)“

С Радея Гешева работя още от годините, в които тя беше студентка в специалност „Италианска филология“, а после и в МП „Преводач-редактор“. Радея беше от онези студенти, които няма как да не забележиш – прилежна, активна, с подчертан интерес към научната работа. И съвсем закономерно, още като студентката участваше по конференции и публикуваше критически текстове. Така че насочването ѝ към докторантура беше закономерно.

В рамките на тази докторантура Радея стана щатен асистент в катедра „Романистика“ и това неизбежно забави писането ѝ.

Днес обаче дисертацията ѝ вече е факт. Както е видно от темата, тя съчетава много дискутирана проблематика с малко изследвана, и по-конкретно – събира говореното за ключови за феминизма проблеми с такива, които са фокусирани върху конкретни вторки, за които в България е писано много малко, или изобщо не е писано. А това неизбежно определи както посоката на работата на Радея, така и проблемите, пред които се изправи.

Заради огромната литература върху *Écriture féminine*, включително доброто ѝ обговаряне на български, Радея изчете огромно количество текстове и в дисертацията си успя да акцентира по-скоро върху връзките на проекта с италианския феминизъм и българската рецепция на идеята за женственото писане, по терминологията на Торил Мой. С други думи, успя да се възползва от прочетеното, за да очертае спецификите на италианския феминизъм като цяло, и на близостите му с проекта в частност, което вече е приносно, тъй като – да го подчертаем отново – теориите на италианските феминистки не са познати в България. Така беше избегнато и неприятното за много дисертации преекспонирано преразказване на чужди идеи.

Изобщо, цялата периодизация и концептуализация на италианското феминистко движение, наред с опита да се четат знакови писателски имена през различни разклонения на феминизма, е важно достижение на тази дисертация. Не са за поценяване и преводите на феминистки манифести, които Радея направи, както и интересните паралели на италиански феминистки със знакови имена за западния феминизъм от типа на Вирджиния Улф.

В практическата част, където Радея чете някои от романите на Наталия Гинзбург, Дача Мараини и Елена Феранте откриваме интересни наблюдения, опити да се градят собствени концепти,

както и да се пренасят идеи на важни философи от типа на Джорджо Агамбен към идеи в текстовете на писателките.

Разбира се, по отношение на конкретните анализи може да се желае още по-задълбочено вглеждане в езика на писателките, не само в тематиката на текстовете им, може да се видят и повече връзки между тях, както и да се постигне по-голяма аналитичност, и най-вече - да се удържи по-голяма логическа мотивираност в теоретичните части, но въпреки тези забележки, няма как да не отчетем, че е свършена много работа и изследването ще бъде важно за всички, които оттук-нататък биха се занимавали с италианската литература, писана от жени.

Обобщено, като имам предвид сериозността на Радея Гешева, желанието ѝ да учи и да се развива, положените огромни усилия и постигнатите резултати, убедено гласувам да ѝ бъде присъдена научната степен „доктор“ в 2.1 Филология (Теория на литературата).

Проф. д-р Амелия Личева